

byla žalobkyni poskytnuta bývala nepřípustná zvláštní výhoda (§ 47 vyr. ř.), ježto příslušné právní jednání vyrovnávacího dlužníka (žalovaného) bylo by spadalo pod právní jednání, která mu byla dovolena podle ustanovení vyrovnávacího řádu k dalšímu vedení obchodů, pohledávka žalobkyně z onoho právního jednání nebyla by tedy dotčena bývala vyrovnávacím řízením (§ 10 (4) vyr. ř. — srovnej též vývody v Bartschově-Pollakově komentáři k vyrovnávacímu řádu § 8 pozn. 86, § 23 pozn. 21, II. (str. 167 a 206). Nemůže pak býti žalobkyni na újmu, že, nevědouc beze své viny o zahájení řízení vyrovnávacího, nemohla postupovati dle §u 1052 obč. zák. a takto si zachovati nárok na celé nájemné. A žalovaný, který po zahájení řízení vyrovnávacího přes to, že se své strany nebyl plnil, bez váhání a rozpaků a bez předchozího vyrozumění žalobkyně o nastalé podstatné změně poměrů, prostě si přisvojil plnění žalobkyně, nemá důvodné příčiny, by si stěžoval, když se mu uloží povinnost, zaplatiti celé nájemné. Naopak, přičilo by se zásadám slušnosti a poctivosti, kdyby měl žalovaný na úkor žalobkyně těžiti ze svého — zajisté ne zcela bezvadného — jednání. Z těchto úvah plyne, že neobstojí právní názor, jenž vedl soud odvolací k částečnému zamítnutí žaloby.

Čís. 5561.

Podal-li odvolání advokát A., v odvolacím řízení však zastupoval stranu advokát B., nelze lhůtu k podání dovolání advokátem B-em počítati ode dne pozdějšího doručení tomuto advokátu, nýbrž ode dne dřívějšího doručení advokátu A., leč že by advokát A. byl vypověděl plnou moc způsobem, předepsaným v §u 36 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 16. prosince 1925, Rv I 2072/25.)

Procesní soud první stolice ponechal k námitkám žalovaných směnečný platební příkaz v platnosti. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Nejvyšší soud odmítl dovolání žalovaných.

D ů v o d y:

V první stolici zastupoval žalované advokát Dr. Viktor R., jehož procesní plná moc ve spisech jest založena. Odvolání žalovaných podáno taktéž z kanceláře Dr. R-a, který ovšem nepodepsal odvolací spis, čehož si nižší soudy nepovšimly. Odvolacího líčení účastnil se za žalované advokát Dr. František B., vykávší se rovněž procesní plnou mocí, založenou ve spisech. Případné odvolání nebo výpověď plné moci Dr. R-a nebyly odpůrkyni a soudu oznámeny způsobem, předepsaným v §u 36 c. ř. s. Mohly tedy jak žalobkyně, tak i soud důvodně pokládati za to, že žalovaní zplnomocnili Dr. B-a vedle Dr. R-a, kdyžtě není nepřípustno, by se táž strana dala zastupovati několika advokáty (§ 41 odstavec třetí c. ř. s.). Podle prvního odstavce §u 93 c. ř. s. byl tedy rozsudek soudu odvolacího s právním účinkem doručen Dr. Viktoru R-ovi. Stalo se tak dne 26. října 1925, od kteréhožto dne běžela osmi-

denní lhůta k dovolání (§§ 555 čís. 2, 505 odstavec druhý c. ř. s.), končivší se tedy dne 3. listopadu 1925. Dovolání, podané teprve dne 16. listopadu 1925 — Drem Františkem B-em — podáno tudíž opožděně. K pouhému tvrzení, že Dr. R. vypověděl žalovaným plnou moc již před odvolacím líčením, nelze míti zření, když nebylo šetřeno předpisů Šu 36 c. ř. s., ježto by jinak mohly býti obcházeny předpisy civilního řádu soudního o lhůtách k opravným prostředkům a tyto lhůty proti zákonu býti prodlužovány. (Že to v tomto případě bylo zamýšleno, nechce dovolací soud předpokládati.) Opožděné dovolání bylo tedy odmítnouti (§§ 507, 471 čís. 2, 474, druhý odstavec, 495, 513 c. ř. s.).

Čís. 5562.

Nebylo-li přistoupení nezletilé nemanželské matky ku smíru mezi nemanželským otcem a poručníkem o složení odbytného schváleno opatrovnickým soudem nemanželské matky, nevzala tato platně na sebe povinnost, že bude plniti ze svého, nestačí-li odbytné. Lhostejno, že nemanželská matka nebyla pod mocí poručenskou, nýbrž otcovskou, a že otec smír spolupodepsal. Pokud nelze v chování zletilosti nabyvší nemanželské matky spatřovati schválení smíru.

(Rozh. ze dne 16. prosince 1925, R II 365/25.)

Žádost nemanželského dítěte proti otcovi o nutné výživné soud první stolice zamítl, rekursní soud jí vyhověl. **Důvody:** Plenimární rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 7. října 1924, čís. 299/24 sb. n. s. čís. 4213, které převzalo názor judikátu čís. 245 (plenis. rozh. nejv. soudu ze dne 18. ledna 1916, čís. 1679 úř. sbírky), vyslovalo ohledně přípustnosti zvýšení odbytného složeného nemanželským otcem pro dítě, tyto zásady: I. bez ohledu na změnu poměrů té neb oné strany lze: a) na nemanželském otcovi požadovati nedostávající se nutnou výživu tehdy, když odbytné, stanovené smírem mezi nemanželským otcem dítěte a poručenstvem dítěte, bylo vyčerpáno, b) byl-li však smír uzavřen také mezi nemanželskou matkou dítěte a po případě rodiči nemanželské matky, lze nutnou výživu požadovati na nemanželském otcovi dítěte jen tehdy, když nutná výživa se nedá uhraditi ani z odbytného, ani matkou, ani po případě jejími rodiči. II. Požaduje-li se na nemanželském otcovi dítěte plnění z důvodů změny poměrů, není nárok dítěte omezen na nutnou výživu a nezáleží na tom, zda a do jaké míry je odbytné vyčerpáno. Dle náhledu rekursního soudu nepřistoupila ke smíru o odbytném ze dne 25. ledna 1918 ani nemanželská matka ani její otec Isidor N. Neboť tento svým jménem vůbec smír nepodepsal, nýbrž jednal jen jako zákonný zástupce tehdy neploleté nemanželské matky. Tato pak nepřistoupila jako smluvní strana ke smíru proto, poněvadž smír nebyl ohledně ní opatrovnický schválen (§§ 216, 233, 282, 865 obč. zák.), ač přebírala tím na sebe povinnost, že bude ze svého hraditi to, čeho se z odbytného na nutnou výživu dítěte nebude dostávati. Ani po dosažení zletilosti v roce 1920 (§ 21 obč. zák. ve znění zá-